No. 1630 Zaterdag 27 Maart 1915. 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor eiken regel meer 7½ cts.

RONDOM DE NIEUWE BEGROOTING.

De nieuwe begrooting staat onder oorlogs-druk. Zij wordt ter dege in elkander geperst om maar zoo min mogelijk uitgaven te hebben; elke niet strikt noodzakelijke uitgave zou trouwens toch in Nederland onverbiddelijk geschrapt worden.

Het was derhalve voorzichtig zich tot het uiterst noodzakelijke te beperken.

Dé Gouverneur zal echter wel toezien, dat wij door den oorlogsdruk niet zoozeer lijden, dat elke beweging ons onmogelijk is geworden, als de vrede eindelijk weer in 't land is; de normale loop der Koloniale Huishouding werd ook bij deze kort gehouden begrooting verzekerd.

Daarenboven stelt de Gouverneur nog een Nota van Wijzigingen, of een Suppletoire begrooting in uitzicht.

Hierdoor zal getracht worden ook de natuurlijke ontwikkeling der Kolonie niet tegen te houden; het geldt namelijk de buitengewone onkosten voor de havenverbreeding en de verbetering van het visscherijbedrijf.

Uit den aard der zaak zal een Nota van Wijzigingen vroeger, zoo mogelijk nog vóór de definitieve vaststelling der nieuwe begrooting, moeten worden ingediend. Een Suppletoire Begrooting staat geheel los van de nieuwe begrooting en komt eenvoudig als een toevoeging er over heen. Als die maar voor September in Nederland is, komt zij nog vroeg genoeg.

Waar het nu gaat om een levensvoorwaarde onzer Kolonie, de verbetering onzer haven, zouden wij wenschen, dat iedere overhaasting werd vermeden en den nieuwen Directeur van O. W. de noodige tijd gegund om deze hoogst gewichtige aangelegenheid grondig te onderzoeken.

Niemand zal durven beweren, dat Gouverneur NUIJENS in deze niet diligent is geweest. Reeds op de eerste begrooting door ZHEG. ingediend, had de verbetering onzer haven zijn volle aandacht. Toch was en bleef het sukkelen door gebrekkige uitvoering der werkzaamheden.

Heel veel verder zijn wij nog niet gekomen. Nog altijd is men bezig aan het begin der verbreeding en uitdieping in de haven zelve. Het meest noodzakelijke, en het moeilijkste werk, aan den mond der haven, in de open zee, moet nog beproefd worden.

Heeft men op het oogenblik de goede methode te pakken?

Volgens het deskundig oordeel van Professor Dr. KRAUS, moeten wij op deze vraag bevestigend antwoorden.

Alleen wagen wij het hier in 't midden te brengen, dat dit oordeel van den Professor toch altijd weer theoretisch blijft. Alles hangt ook hier weer van de uitvoering af.

Reeds verleden week vermeldden wij in 't kort, dat de nieuwe Directeur van O. W. zich geheel en al geeft aan het hoogst gewichtig werk onzer havenverbetering. Gaarne willen wij er onze voldoening over uitspreken, dat ditmaal niet een gepensioneerde Kapitein van de Genie, maar een Ingenieur van 's Rijks Waterstaat met de verdere leiding der werkzaamheden werd belast. Dat bij deze benoeming gebroken werd met het gebruikelijk systeem der laatste jaren, is ons een bewijs, dat de Minister iemand gezocht heeft, die in staat zou zijn de havenwerken tot een goed einde te brengen. Prof. KRAUS zal hierbij wel geraadpleegd zijn.

Wij hebben in den Ingenieur PH. VAN DER BREGGE 't volste vertrouwen.

Maar, dan moet men den man ook den noodigen tijd laten om een voldoend oordeel te vormen.

Theoretisch is hij het zeer zeker met Prof. KRAUS eens. Laat hij nu eerst eens praktisch te werk gaan volgens dit aangegeven systeem en ook kennis maken met de moeilijkheden eraan verbonden.

Hoe goed onze Curaçaoënaars ook willen, hoe vlug zij ook weten aan te pakken, het is geen deskundig ontwikkeld werkvolk. Het aantal goede opzichters en getrainde voormannen, is gering. Ook aan materiëele hulpmiddelen en machinerieën is onze Kolonie arm.

Ziet de Heer VAN DER BREGGE kans onder deze minder gunstige omstandigheden het werk met spoed voort te zetten en te doen vorderen?

Kan hij reeds wijzen op voldoend succes, dat recht geeft een goed einde te verhopen?

Wij herhalen, men gunne den man den noodigen tijd dit alles te onderzoeken en zijn berekeningen te maken. Ook de Koloniale Raad zal na vier maanden zelf kunnen oordeelen, of het werk voldoende gevorderd is zóódat men vertrouwen mag binnen niet al te ver verwijderden tijd klaar te zijn met onze haven.

Reden waarom wij eerbiedig in overweging geven de gelden noodig voor de havenverbetering niet reeds nu aan te vragen bij Nota van Wijziging, maar eerst later bij Suppletoire begrooting.

Ook nog om een andere reden vragen wij dit.

Daar zal niemand op Curaçao zijn, die niet reeds lang zijn geduld heeft verloren met dat getob in onze haven.

Daar moet een eind aan komen!

Misschien kan Ingenieur VAN DER BREGGE er een eind aan maken, en een goed einde ook.

Des te beter! Het zou ons allen ten zeerste verheugen.

Deze mogelijkheid kunnen we beoordeelen, als de nieuwe Directeur een half jaartje aan 't werk is geweest.

Gaat het goed en vordert men flink, dan zal onze haven nieuwe eer geven aan de Hollandsche Waterbouwkundigen, hier in Zuid-Amerika zoo beroemd. De Heer VAN DER BREGGE zal dan zijn naam gemaakt hebben.

Het is echter ook mogelijk, dat de omstandigheden, waaronder een Hollandsch Ingenieur hier moet werken, zoo ongunstig zijn, dat 't hem niet doenlijk is het werk naar behooren uit te voeren.

Al zou het dan theoretisch vast staan, dat onze havenverbetering zeer goed onder eigen beheer kan worden voleindigd, de praktijk zou op te veel moeilijkheden wijzen, die aan dat goed einde in den weg staan.

En dan zou het tijd worden voor goed van het eigen beheer af te zien, en het werk te doen aanbesteden.

Als de Koloniale Raad reeds nu zou vasthouden aan dit, zijn oorspronkelijk idee, zou hij toch nul op het request krijgen. De Nederlandsche Regeering verlangt natuurlijk, dat eerst eens gehandeld zal worden volgens het advies van Prof. KRAUS. Maar over een maand of vier hebben we zeer zeker recht van spreken.

Laat ons derhalve nog een maand of vier geduld hebben en elke beslissing over onze havenverbetering uitstellen tot dien tijd.

Met het volste vertrouwen kunnen wij de afwikkeling der verdere werkzaamheden aan den Heer VAN DER BREGGE overlaten. Van harte hopen wij, dat onder zijn persoonlijke leiding de havenverbetering tot stand kome, hij is daartoe zeer zeker bekwaam. Mocht het werk echter tegenvallen en de omstandigheden te ongunstig zijn, dan vertrouwen wij evenzeer op 's Heeren VAN DER BREGGE's eerlijkheid en verwachten van hem de rondborstige verklaring, dat hij hier over te weinig goede krachten en te geringe hulpmiddelen kan beschikken, om zulk een omvangrijk en moeilijk werk met den gewenschten spoed tot een goed einde te brengen.

Zijn persoonlijke bekwaamheid blijft daarbij geheel en al onaangetast, zijn naam als Nederlandsch Ingenieur onverlet.

Maar zijn eer zal dubbel groot wezen, als hij onder deze moeilijke omstandigheden, die zelfs aan een niet-deskundig buitenstaander dadelijk opvallen, toch het werk persoonlijk voltooit.

Moed dus en volharding, en spoed!
En voor ons zelven: nog een weinig geduld!

DE OORLOG.

De vesting PRZEMYSL heeft gecapituleerd en zich overgegeven aan de Russen.

De getallen der gevangen genomen soldaten worden zeer verschillend opgegeven. Voor ons is het feitelijk een bijzaak, of er 20, dan wel 50, of 117 000 werden gevangen genomen, hoofdzaak is, dat de „onnoembare" genomen is en de Russen thans een der hoofdpunten in handen hebben, van waaruit zij gemakkelijker voorwaarts kunnen rukken. Zonder twijfel is de val van PRZEMYSL een groote nederlaag voor de Oostenrijkers; het was een hunner voornaamste sterkten en vormde de verbinding en als het ware 't middelpunt van hun verdedigings-linie.

Een tweede gevolg van deze groote overwinning der Russen is het vrijkomen van een belangrijke troepenmacht, welke zich nu voegen kan bij de andere troepen in de Carpathen, om zóó met vereende kracht tegen het Duitsche leger op te trekken.

De val van PRZEMYSL zal ook gevoeld worden in het Westen. De geheele taktiek aldaar is eigenlijk gebaseerd op de actie in het Oosten. Grl. JOFFRE zou de Duitschers tegenhouden, terwijl de Russen hen en de Oostenrijkers moesten aanvallen en hun kracht breken door hun groote verliezen toe te brengen.

Daarmede is nu eindelijk een begin gemaakt. De verdere uitwerking moeten wij maar afwachten.

Misschien is de gedeeltelijke kalmte in het Westen er ook een gevolg van. De toestand bleef daar ongeveer hetzelfde evenals op zee.

Nederland wordt wat meer in de zaak betrokken, nu het geprotesteerd heeft tegen de blokkade en zijn beklag over bemoeilijking der neutrale scheepvaart heeft ingediend bij Engeland en Frankrijk.

Duitschland heeft ook twee Nederlandsche schepen, de *Batavier* en de *Zaanstroom*, door een onderzeeër laten opbrengen naar Zeebrugge. De schepen hadden voedingsmiddelen aan boord voor Engeland. De Duitsche officieren lieten de Hollandsche vlag op beide schepen neerhalen en de Duitsche hijschen.

Hiertegen heeft de Hollandsche regeering opnieuw geprotesteerd. Ook zal officiëel onderzocht worden, hoe het mogelijk was, dat een Duitsche vliegenier bommen wierp op het Hollandsche schip *Zevenbergen*. Ten slotte werd nog de Hollandsche boot *Medea* van de B-lijn der K. W. I. M. door een Duitsche duikboot in den grond geboord. Het *Boletin*

EEN HERDERLIJK SCHRIJVEN VAN HET DUITSCHE EPISCOPAAT.

Door het episcopaat van Duitschland is tot het Katholieke volk een herderlijk schrijven gericht, dat in alle kerken van het rijk is voorgelezen, en dat wij hier in zijn geheel laten volgen:

Wij hebben Kerstmis gevierd, zooals nog nooit in ons leven, Kerstmis in een wereldoorlog, ernstig en rijk aan smarten, maar ook rijk aan genaden, zegeningen en bovennatuurlijke vreugde. De oorlog was een strenge adventschool; hij heeft ons en ons volk dichter bij den Heiland gebracht. Naar mate de oorlogswolken, toonde zich des te duidelijker, volgens het schoone woord van den Apostel: „de God, die eens sprak: uit de duisternis zal het Licht opgaan", de schitterende erkenning van Gods heerlijkheid op het aangezicht van Jezus Christus.

Als een stormwind woei de oorlog in den kouden nevel en de slechte dampen van ongeloof en twijfelzucht, in de ongezonde atmosfeer van een onchristelijke overbeschaving. Het Duitsche volk keerde weer in zich zelf; het geloof nam weder bezit van zijn recht; de ziel sloeg de oogen op en herkende den Heer. Wij zagen zijn Heerlijkheid, als van den Eerstgeborene des Vaders, vol genade en waarheid.

De roepstem der genade, de stem van zijn herders en de vermaning van zijn godvreezenden keizer volgend, ging het volk naar de kerken, en vond daar den Heiland. Velen vonden Hem weder, die verre van Hem afgedwaald waren. In 't noodlottig uur kwam men tot de erkenning, dat Hij alleen de Heilige, Hij alleen de Heer, Hij alleen de Allerhoogste is. Wij hoorden Hem ernstig en troostend zeggen: „Als gij van oorlogen en oorlogsgeruchten hoort, verschrikt niet, want dat alles moet geschieden."

Onze soldaten sloten vóór hun tocht naar het slagveld in de H. Communie opnieuw met Hem het verbond voor het leven en voor den dood.

Als in de bovenmenschelijke inspanningen, ontberingen en doodsgevaren den moed hun dreigde te ontzinken, richtten zij zich tot Hem, Die van zich zelven zeide: „Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en mijn leven te geven, tot losprijs voor velen." Zij riepen Hem aan vóór den slag en in den slag, en baden tot Hem in de loopgraven: „Heer, blijf bij ons, want het gaat avond worden." En Hij bleef bij hen, en gaf hun ter versterking Zijn Vleesch en Bloed in het Allerheiligste Sacrament.

Hij wandelde als de barmhartige Samaritaan over de met bloed gedrenkte slagvelden en door de lazaretten, troostte de gewonden, zegende de stervenden en sprak tot de verplegers en verpleegsters: „Wat gij den geringsten Mijner broeders doet, doet gij Mij." Hij kwam tot de onder de smarten gebukte ouders, tot de weduwen en weezen met gebroken hart en zeide tot hen „Weent niet." En Hij troostte hen, zooals Hij slechts troosten kan.

Hij heeft ons allen opgericht, als de moed ons ging ontzinken: „Hebt vertrouwen, Ik ben het, vreest niet!" Overal heeft Hij bronnen van erbarming doen ontspringen, die zich vereenigden tot een machtigen stroom van liefde en weldadigheid, naast de bloedstroomen van den oorlog. In Hem was en bleef de verbinding tusschen de strijdende legers daarginds en de smeekende legers hier, een overwinnelijke, en overwinning waarborgende eenheid van allen in Jezus Christus, onzen Heer.

Zoo hebben deze angstige tijden ons dichter bij den Zaligmaker gebracht. Wij mogen ons over de bijzondere erbarmingen van Zijn Goddelijk Hart verheugen, en vernamen niettegenstaande al het oorlogslawaai het stille en in groote liefde naar zielen zoekende kloppen van Zijn Hart. Hem danken wij de heilzame vruchten van den oorlog. Hem danken wij de heerlijke successen en overwinningen, waarmede de Hemel onze wapenen gezegend heeft. In ons is bewaarheid het woord van den grooten Paus Leo XIII in zijn encycliek van 25 Mei 1899, waarmede hij de toewijding der geheele wereld aan het Goddelijk Hart van Jezus aankondigde: „Toen de Kerk in de eerste tijden onder het juk der Caesars zuchtte, verscheen den jeugdigen keizer Constantijn aan den Hemel het Kruis, als voorteeken van een spoedige, heerlijke overwinning. Voor onze oogen verschijnt een ander gelukbelovend teeken: Het Allerheiligste Hart van Jezus, met het Kruis bekroond en stralend midden in de vlammen."

Dit teeken, dat tot dusverre voor ons steeds het teeken des heils geweest is, willen wij u, geliefden, medegeven bij het begin van het jaar 1915, dat van zijn voorganger de bloedige erfenis van den oorlog moet overnemen. Wij doen dit in de vaste overtuiging, dat niets ons onzen eersten en gewichtigsten plicht in dezen wereldoorlog meer voor oogen kan stellen, en beter kan verlichten, als een liefdevolle en krachtig gewilde aansluiting aan het H. Hart van Jezus.

Welke is deze hoofdtaak? Wij antwoorden zonder aarzelen: Boete en verzoening. De oorlog is een strafgericht voor alle volkeren, die er door getroffen worden, en dus een luide oproep tot boete en verzoening. Oorlogstijd is boetetijd. Wee het volk, dat zelfs niet meer door deze vreeselijke tuchtiging tot boete kan gebracht worden: het is rijp voor den ondergang, en zelfs een overwinning zou voor zulk een volk een nederlaag zijn.

De oorlog slaat het schuldboek der volkeren open voor de geheele wereld en schrijft er het resultaat zijner afrekening in met menschenbloed. Wij willen ons niet in de schuldboeken der andere volkeren verdiepen, maar in dat van ons zelf; wij willen het geweten onzer vijanden niet onderzoeken, maar het onze. Wij zijn onschuldig aan het uitbreken van den oorlog; hij is ons opgedrongen geworden, dat kunnen wij voor God en voor de geheele wereld getuigen. Maar voor het overige willen wij niet op onze onschuld roemen.

De oorlog heeft ook bij ons zware schulden getoond. Ons volk zelf heeft zeer duidelijk zijn oordeel uitgesproken in de woorden: zoo kan het niet langer voortduren.

Hoe dikwijls hebben wij, Bisschoppen, niet luid de klacht van ons hart doen weerklinken over de inzinking van het godsdienstige en zedelijke leven! Nu heeft de oorlog den godsdienst wederom zijn rechten teruggeschonken, met vuur en ijzer de menschheid de geboden van God wederom ingeprent.

Welke smadelijke, vernederende behandeling, geringschatting en hoon heeft de godsdienst zich in het openbaar moeten laten welgevallen — neen, hebben wij ons laten welgevallen in onze zwakheid en lafheid. Dat is onze schuld, onze groote schuld.

In het Godsgericht van den oorlog is duidelijk geworden, hoe sommige zonden de levenskracht van een volk aantasten, zoodat in het oogenblik van gevaar zijn krachten wegzinken, en het gebroken neervalt. Maar met de grootste schaamte moeten wij erkennen: wij hebben toegelaten, dat die zonde ook in bedenkelijken graad in ons volk is binnengedrongen, dat ook bij ons het huwelijk ontheiligd is en de kinderzegen geminacht wordt. Dat is onze schuld, onze groote schuld.

In dezen oorlog is gebleken, dat een natie niet ontzettender kan benadeeld worden, dan door het afbinden van den godsdienstigen levensader. Helaas! dergelijke pogingen zijn ook ons niet vreemd gebleven. Rampzalige krachten werken ook bij ons aan een scheiding van Kerk en Staat, streven er naar om zooveel mogelijk den Christelijken geest en de Christelijke principepen uit de opvoeding der jeugd, uit het openbare en het sociale leven te ver-

Comercial deelde gisteren mede, dat radiografisch bericht was ontvangen, dat ook de Hollandsche *Mecklenburg* een zelfde lot had ondergaan.

In één week tijds werd Nederland dus wel geprikkeld.

De expeditie in de Dardanellen begint met den dag moeilijker te worden. De trechter wordt nauwer en het stoken aan beide zijden heeter. De Franschen hebben twee groote schepen verloren en ook een onderzeeër, de Engelschen dito, dito. Men begint wat voorzichtiger te worden, terwijl er zeer druk en luid gesproken word over de groote offers welke deze expeditie eischen zal. Zoo'n heel klein beetje schijnt men toch wel terug te schrikken voor deze rattenval. Er in komen is zoo erg niet, maar er weer heelhuids uit te raken, dat is de toer.

De tekst van de Amerikaansche Nota's

AAN

Duitschland en Engeland.

De tekst van de jongste nota, door de Vereenigde Staten aan Duitschland gericht, luidt volgens de „Times" als volt:

De regeering der Vereenigde Staten, kennis genomen hebbende van de proclamatie der Duitsche admiraliteit, welke proclamatie op 4 Februari werd afgekondigd en waarin gezegd wordt, dat de wateren rond Groot-Brittannië en Ierland, inclusief het geheele Engelsche Kanaal als liggende binnen het terrein van den oorlog moeten worden beschouwd; dat alle vijandelijke handelsschepen, die op den 18en dezer in deze wateren worden aangetroffen, zullen worden vernietigd, ofschoon het niet altijd mogelijk zal zijn de bemanningen en passagiers te redden; en dat neutrale schepen zich zelf aan gevaar blootstellen binnen deze oorlogszône, omdat met het oog op het misbruik van neutrale vlaggen, hetwelk, naar beweerd wordt, door de Britsche regeering op 31 Januari is gelast, het niet altijd mogelijk zal zijn neutrale schepen te vrijwaren van aanvallen, die voor vijandelijke schepen bedoeld zijn — beschouwt het als haar plicht met oprechten eerbied en de meest vriendschappelijke gevoelens, maar zeer vrijmoedig en ernstig, de aandacht der Duitsche regeering te vestigen op de zeer ernstige mogelijkheden van de actie, die blijkbaar volgens die proclamatie is voorgenomen.

De regeering der Vereenigde Staten beschouwt deze mogelijkheden met zulk een ernstige bezorgdheid, dat zij het als haar recht aanziet, ja, als haar plicht in de gegeven omstandigheden, om de keizerlijk Duitsche regeering te vragen, om voordat de actie wordt ondernomen den kritieken toestand te beschouwen, welke ten opzichte van de betrekkingen tusschen Amerika en Duitschland zou ontstaan, indien Duitsche oorlogsschepen den maatregel zouden uitvoeren, die door de proclamatie der admiraliteit in het vooruitzicht wordt gesteld, n. l. het vernietigen van een handelsschip der Vereenigde Staten of den dood veroorzaken van Amerikaansche burgers.

Het is niet noodig, de Duitsche regeering er aan te herinneren, dat het eenige recht van een oorlogvoerende mogendheid, die met neutrale schepen op de hooge zee te doen heeft, beperkt is tot het aanhouden en doorzoeken, tenzij een blokkade is aangekondigd en effectief wordt gehandhaafd, hetgeen, naar de Amerikaansche regeering aanneemt, in dit geval niet in de bedoeling ligt.

Het recht op te eischen of uit te oefenen van het aanvallen of vernietigen van welk schip ook, dat een vastgestelde zône op de hooge zee binnenvaart, zonder eerst met zekerheid vast te stellen, of het schip in kwestie aan een oorlogvoerende natie behoort, of de aard van zijn lading valt onder contrabande, zou een daad zijn, die zóó zeer zonder wederga is in de geschiedenis van den zee-oorlog, dat het de Amerikaansche regeering tegen de borst stuit om te gelooven, dat de keizerlijke regeering van Duitschland in het onderhavige geval zooiets van plan is.

Mogelijke verdenking, dat vijandige schepen ongewettigd een neutrale vlag gebruiken, kan geen rechtvaardige vermoedens wekken, dat alle schepen, die door de vastgestelde zône varen, onder dezelfde verdenking vallen. Het is, om deze kwestie nauwkeurig vast te stellen, dat de Amerikaansche regeering vooropstelt, dat het recht van aanhouden en doorzoeking is erkend.

De Amerikaansche regeering heeft zorgvuldig kennis genomen van de uitleggende verklaring, die door de keizerlijke regeering, tegelijk met de proclamatie der Duitsche admiraliteit werd afgegeven en neemt deze gelegenheid te baat om de keizerlijke regeering er zeer eerbiedig aan te herinneren, dat de regeering der Vereenigde Staten is blootgesteld aan beschuldiging van een onneutrale actie, waaraan, naar de Duitsche regeering meent, de regeeringen van zekere andere neutrale mogendheden zich zelf hebben blootgesteld; dat de regeering der Vereenigde Staten niet heeft toegestemd of berust in eenigerlei maatregel, welke door andere oorlogvoerende naties in den tegenwoordigen oorlog mag zijn genomen om den neutralen handel te beperken, doch integendeel in al zulke aangelegenheden een houding heeft aangenomen, welke zij bekrachtigt door de betrokken naties rechtaf aansprakelijk te stellen voor alle onaangename gevolgen voor de Amerikaansche scheepvaart, welke door de aanvaarde beginselen van internationale wetgeving niet gerechtvaardigd worden; en dat zij zich daarom op het oogenblik als vrij beschouwt om met een gerust gemoed en op grond van aanvaarde beginselen de positie in te nemen, in deze nota aangegeven.

Indien commandanten van Duitsche oorlogsschepen zouden handelen op grond van het vermoeden, dat de vlag der Vereenigde Staten niet te goeder trouw wordt gebruikt en op de hooge zee Amerikaansche schepen zouden vernietigen of de levens van Amerikaansche burgers, zou het moeilijk zijn voor de regeering der Vereenigde Staten om die daad onder een ander licht te beschouwen dan als een onverdedigbare schending van neutrale rechten, welke waarlijk zeer moeilijk overeen te brengen zou zijn met de vriendschappelijke betrekkingen, die nu gelukkig tusschen de beide regeeringen bestaan

Indien zulk een betreurenswaardige situatie zou ontstaan, kan de Duitsche regeering onmiddellijk beseffen, dat de regeering der Vereenigde Staten zou gedwongen zijn de keizerlijke regeering strikt aansprakelijk te stellen voor zulke daden van haar vloot-autoriteiten en die stappen te doen, welke noodzakelijk mochten zijn om de levens en eigendommen van Amerikanen te beschermen en aan Amerikaansche burgers het volle genot te verzekeren van hun erkende rechten op de hooge zee.

De regeering der Vereenigde Staten drukt met het oog op deze overwegingen, welke zij naar voren brengt met den grootsten eerbied en met het ernstig doel om zeker te maken, dat er geen misverstand ontsta en geen omstandigheid zich voordoet, die op het verkeer tusschen de twee regeeringen zelfs maar een schaduw zou werpen, haar vaste hoop en verwachting uit, dat de keizerlijke Duitsche regeering een verzekering aan de Amerikaansche burgers kan en wil geven, dat hun schepen niet door de oorlogsbodems van Duitschland zullen worden gehinderd anders dan door aanhouding en doorzoeking, terwijl hun schepen de zee-zône mogen doorvaren, welke in de proclamatie der Amerikaansche admiraliteit is afgebakend.

Ter informatie van de keizerlijke regeering zij hieraan toegevoegd, dat stappen gedaan zijn bij de koninklijke Britsche regeering met het oog op het ongewettigd gebruik der neutrale vlag voor de bescherming van Britsche schepen.

(Door het Wolff-bureau werd ons inmiddels den Duitschen tekst der nota geseind, die geen afwijkingen vertoont met den door de „Times" gegeven tekst, zoodat we dus met dezen laatsten volstaan. Het Wolff-bureau teekent er bij aan: „De door de Amerikaansche regeering gevraagde opheldering zal, naar wij aannemen, in denzelfden vriendschappelijken toon volgen als waarin de Amerikaansche nota gehouden is." Red.)

De tekst van de nota door den Amerikaanschen gezant te Londen aan de Engelsche regeering overhandigd, luidt als volgt:

Het staatsdepartement heeft kennis genomen van de verklaring van den Duitschen marine-staf d.d. 4 Februari, meldende, dat de Engelsche regeering den 31en Januari het gebruik van neutrale vlaggen op Engelsche handelsschepen formeel had toegestaan, vermoedelijk met het doel om te vermijden, dat deze schepen door Duitsche oorlogsschepen zouden herkend worden. Eveneens is de aandacht van het staatsdepartement gevestigd geworden op de berichten in de bladen, volgens welke de kapitein van de „Lusitania," hierin handelde volgens instructies of inlichtingen van de Engelsche autoriteiten ontvangen, bij het naderen der Engelsche kust de Amerikaansche vlag had geheschen om aan een gevreesden aanval door Duitsche onderzeeërs te ontsnappen. Heden bevatten de bladen nog een z. g. officiëele bevestiging van het ministerie van buitenlandsche zaken, waarbij het gebruik van de vlag van een neutraal land door een vijandelijk schip goedgekeurd wordt, indien dit geschiedt om aan een buitmaking of aanval van den vijand te ontsnappen.

Veronderstellende dat de voorafgaande berichten juist zijn, wenscht de regeering der Ver. Staten, voor de toekomst haar oordeel over de wettigheid en gepastheid van 't bedriegelijk gebruik der vlag van een neutralen staat in eenig geval om een buitmaking te vermijden voorbehoudende, de Engelsche regeering allereerbiedigst te wijzen op de ernstige gevolgen, welke voor Amerikaansche schepen en Amerikaansche burgers uit de voortduring van deze praktijk kunnen voortvloeien.

Het toevallig gebruik van de vlag van een neutraal land of van den vijand, onder den druk van een onmiddellijk te verwachten vervolging en met het doel om den naderenden vijand te misleiden, welke omstandigden volgens de berichten in de bladen aanleiding gegeven hebben om deze actie te rechtvaardigen, schijnt de Amerikaansche regeering iets geheel verschillends toe van een expliciete sanctie, door een oorlogvoerende mogendheid aan haar handelsschepen in het algemeen gegeven om binnen zekere gedeelten van de hooge zee, welke naar men veronderstelt, door vijandelijke oorlogsschepen doorkruist worden, de vlag van een neutraal land te voeren. Een formeele afkondiging van zulk een maatregel voor een algemeen misbruik eener neutrale vlag stelt de schepen van een neutralen staat, welke deze wateren bevaren, aan zeer groote gevaren bloot, wijl de presumptie, dat zij tot de oorlogvoerende natie behooren, onverschillig welke vlag zij ook mogen voeren daardoor aanzienlijk grooter wordt.

In verband met het aangekondigde plan van den Duitschen marinestaf om actieve operaties te gaan ondernemen in sommige bepaalde zônes der zee, langs de kust van Groot-Brittannië en Ierland gelegen, zou het de regeering der Ver. Staten met angstige bezorgdheid vervullen, indien door de Engelsche schepen, welke in deze wateren varen, een algemeen gebruik gemaakt werd van de Amerikaansche vlag.

Een maatregel, als de regeering van Z. M., naar men zegt, zou willen treffen, zou, indien de verklaring van den Duitschen marinestaf verwezenlijkt werd, geen bescherming verleenen aan de Engelsche schepen, maar wel een ernstige en voortdurende bedreiging zijn voor het leven en de schepen van Amerikaansche burgers.

De regeering der Vereenigde Staten vertrouwt daarom, dat de Engelsche regeering alle pogingen in het werk zal stellen om de schepen van Engelsche nationaliteit af te houden van het bedriegelijk gebruik van de vlag der Vereenigde Staten, nu zulk een praktijk de schepen van een bevriende mogendheid, die in deze wateren varen, aan de grootste gevaren zou blootstellen. Tevens zou deze praktijk de Engelsche regeering eenigermate verantwoordelijk maken voor het verlies van Amerikaansche levens en schepen, in geval van een aanval door vijandelijke oorlogsschepen.

Gij moet de regeering van Z M. dringend wijzen op de ernstige bezorgdheid, welke de Amerikaansche regeering gevoelt ten opzichte van de veiligheid van Amerikaansche schepen en levens in de zône, welke door den Duitschen marinestaf tot oorlogsgebied verklaard is.

Gij kunt er aan toevoegen, dat de Amerikaansche regeering de ernstigste stappen bij de Duitsche regeering doet met het oog op het gevaar, dat Amerikaansche burgers en schepen loopen, indien de verklaring van den Duitschen marine-staf daadwerkelijk ten uitvoer wordt gebracht.

DENDERMONDE.

De stad is niet meer en niets minder dan een groote puinhoop. Een tweede Pompeja.

Van de veertien honderd huizen zijn er nog honderd, meestal kleine arbeiderswoningen, overgebleven. Anders ligt alles in puin: kerken, kloosters, huizen, fabrieken, werkplaatsen, in één woord alles, wat eens in deze stad geestelijk en stoffelijk leven bracht. Het daarbij aansluitende St. Gilles deelt in hetzelfde lot.

En toch wonen in deze puinhoopen zesduizend menschen, die door verkeerde raadgevers naar dit oord der ellende zijn teruggeroepen. De meesten hunner ontbreekt het allernoodzakelijkste. Ik kan met geen pen beschrijven, hoe die menschen gehuisvest zijn, en zelfs de knapste opmerker zal niet in staat zijn, den toestand juist weer te geven.

Ik zal het daarom laten bij een voorbeeld.

Stel u voor een lange straat, waar winkelhuizen en kleine neringen gevestigd zijn. Al die huizen zijn verbrand, maar hier en daar is een veranda, een achterbouwtje blijven staan, of zijn de muren nog in zoodanigen toestand, dat er met het opbrengen van een voorloopig houten dak, nog een soort woninkje of een kamertje uit te maken is.

Welnu, zoo'n zaak treed ik binnen.

Eerst door een hoop mooi opgeruimd puin, waar vroeger winkel en huiskamers waren, dan komt men ten slotte in de gespaarde veranda, achterkeuken of 't „herstelde kamertje." En in dat apartementje, kwalijk beschut tegen regen en wind, huizen gezinnen met 7 en meer kinderen. Kunt ge u grooter ellende voorstellen? Zoo trad ik in een vroegere barbierszaak binnen. De man oefende zijn bedrijf in een veranda van zijn huis uit. Dat was alles wat hem was overgebleven. Op een schrijftafel, die hem door een kennis ter leen was afgestaan, stond zijn scheergerei en zijn huisraad. Een paar familieportretten, die hij in zijn vlucht had meegenomen, sierden de wanden. Achteruit in een soort goot lag wat schamel beddegoed voor hem en zijn gezin (9 personen). Deze man had voor den oorlog een der schoonste barbierszaken der stad, werkte met meerdere bedienden en had meerdere salons. „Vijf en twintig jaren lang, mijnheer, zoo zeide hij, heb ik gewerkt om mijn huis in eigendom te krijgen, en nu mij dit eindelijk gelukt was, heb ik er voor in de plaats gekregen dezen hoop vol puinen!"

---

bannen. Hun ideaal is om zooveel mogelijk vrijheid te verkrijgen ook voor de gevaarlijkste stroomingen van onzen tijd, maar om daarentegen den invloed der Kerk en der godsdienstige levensbeginselen zooveel mogelijk te beperken. Dat is onze schuld, onze groote schuld.

De oorlog heeft de moderne, anti christelijke, godsdienstlooze geestes cultuur voor zijn gerecht gedaagd, en haar waardeloosheid, leegheid en onhoudbaarheid, haar schuldigheid geboond. Maar ook in ons vaderland was deze cultuur reeds bedenkelijk diep ingeslagen; een volgens haar wezen onchristelijke, on-Duitsche en ongezonde overbeschaving met haar uiterlijk schijnschoon en haar innerlijke bedorvenheid, met haar ruwe geld- en genotzucht, met haar even aanmatigend als belachelijk „Uebermenschentum", met haar eerloos naäpen van een buitenlandsche besmette litteratuur en kunst, en ook van de schandelijkste uitwassen der vrouwenmode.

Ook dat is de schuld van ons volk, en bijgevolg, onze, groote schuld. Zij eischt boete en verzoening. Onze soldaten hebben onmiddellijk in den oproep tot den oorlog den oproep tot de boete gehoord; hun eerste gang was dan ook naar den biechtstoel. Hun goed voorbeeld heeft navolging gevonden in alle klassen der bevolking. De openbare meening is omgeslagen. Er heerscht een andere geest in het Duitsche volk dan nog voor weinige maanden.

Maar het zou een noodlottig zelfbedrog zijn, indien men meende, dat nu alle schuld uitgedelgd was, en het Duitsche volk ineens tot een nieuw en beter leven was herboren. Een schuld van vele jaren wordt niet door een kort berouw uitgeboet. Waar berouw delgt de schuld, maar ontslaat niet van alle straf. De schuld van een geheel volk wordt ook slechts uitgeboet door de ernstige boete en de grondige bekeering van het geheele volk.

Daarom roepen uwe Bisschoppen U allen met vereende stem op tot een gemeenschappelijke en groote boetedaad, op den Zondag na het feest van Driekoningen, den 10den Januari. Wij richten ons tot allen, maar geheel bijzonder tot de mannen en de jongelingen. Want gelijk in het veld zoo moeten zij ook hier in de eerste linie staan voor volk en vaderland. Wij zullen ons ook tot onze soldaten in het veld richten en hen uitnoodigen met ons mede te werken, in zoovere hun dit mogelijk is.

Voor alles willen wij ons zelf met God verzoenen en ons heiligen door het godvruchtig ontvangen der Heilige Sacramenten. Gedurende de drie dagen, welke den 10den Januari voorafgaan, zullen wij in gemeenschappelijke godsdienstoefeningen het Goddelijk Hart van onzen Verlosser, en door Hem den drieëenigen God, plechtig vergiffenis vragen voor onze eigen zonden, voor onze zwakheid en lafheid, voor onze lauwheid en laksheid; en vervolgens voor de zonden van het geheele volk, voor zooveel bespotting en loochening der eeuwige Waarheid, voor zoovele schandelijke overtredingen der eeuwige geboden van God, voor zooveel verachting der genade, voor zooveel ondank jegens de oneindige liefde van onzen Verlosser en Zaligmaker, voor zooveel schade, het Rijk Gods aangedaan.

Wij willen met den profeet Daniël ten hemel roepen: „Ach, Heer, groote en ontzaglijke God, die het verbond en de goedertierenheid handhaaft jegens hen, die U liefhebben en uwe geboden onderhouden, wij hebben gezondigd, ongerechrigheid bedreven, goddeloos gehandeld; wij zijn afvallig geworden en afgeweken van Uw geboden en rechten. Ons o Heer, past de beschaming; bij U echter, o Heer en onze God, is erbarming en vergiffenis."

Hoe welgevallig zullen het Goddelijk Hart van Jezus en het Hart van den hemelschen Vader deze bede uit zoovele duizenden rouwmoedige en door smart bewogen harten aanvaarden! Zoo verminderen wij de oorlogsschuld van ons volk. Zoo dragen wij er het onze toe bij ons den tijd der beproeving te verkorten, den terugkeer van den vrede te verhaasten, en de wedergeboorte van ons volk te verwezenlijken.

Op de daad van verzoening volge de acte van toewijding Gij weet, geliefden, dat Paus Leo XIII op 11 Juni 1899 de heele wereld aan het Heilig Hart van Jezus gewijd heeft. Wij zullen in den aanvang van het jaar 1915 onze harten, onze families, onze gemeenten en diocesen opnieuw het Allerheiligste Hart van Jezus toewijden. De ernst en de nood der tijden dwingt ons daartoe.

In geheel Europa staan de volkeren in twee krijgskampen tegenover elkaar en reeds slaat de brand uit het Avondland naar het Morgenland over. Er is een groot keerpunt in de wereldgeschiedenis ingetreden. Op bloedige slagvelden wordt het lot der volkeren beslist. Alles lijdt onder de gevolgen van den krijg en er is bijna geen huis meer, waarin reeds niet een doode beweend wordt. Nog is het einde niet te voorzien; zeker is het echter, dat ons nog veel moeilijkheden te wachten staan.

Thans willen wij echter toch alles doen om uit de tijden van nood, tijden van genade te maken door de nauwste aaneensluiting met onzen Heiland en Verlosser. Zoo moeten dan ook de kinderen en volwassenen mannen en vrouwen, jongelingen en jongedochters, priesters en bisschoppen, zich aaneensluiten voor deze plechtige acte van toewijding

Waarlijk, deze aansluiting met den Heiland zal ons zegen brengen en het jaar 1915 tot een jaar van heil maken. Aan het Hart van den Heiland zullen onze harten weder gezond en hun levenskracht verhoogd worden. Uit Zijn Hart zullen wij de kracht putten om het lijden, het wee van den krijg, te verdragen, om een leven te lijden van strenge ontbering, zooals het in oorlogstijd voor ieder een plicht is, om geduldig te zijn en te volharden in het gebed; kracht zal het ons brengen, om, wanneer het noodig is, ook verliezen en nederlagen te dragen; kracht, om onze overwinningen te verdragen en de eindvictorie, welke God ons spoedig moge verleenen; ja, kracht en genade, dat de overwinning ons niet overmoedig make, dat wij niet door eigen overwinningen overwonnen worden, maar met deemoedigen dank aan God de eer geven en na terugkeer van den vrede op den goeden weg blijven en steeds voorwaarts streven, gedachtig aan het woord van den profeet: „Dit zegt de Heer, uw verlosser, de heilige van Israël: Ik, de Heer uwen God ben degene, die u leert, wat nuttig is en u leidt op den weg, dien gij bewandelen zult. Och, haddet gij op Mijne geboden acht gegeven! Als een stroom ware uw vrede geworden, en uwe gerechtigheid als de diepten der zee en als oeverzand ware uw zaad geweest en het kroost van uwen schoot als hare kiezelsteenen."

Zulke goede gevolgen verwachten wij voor ons en het heele vaderland van de heilige oefeningen, waartoe wij u dringend uitnoodigen. In deze blijde hoop wijden wij, uwe opperherders, die in den geest met u vereenigd zijn, ons en onze diocesen toe aan het Goddelijk Hart van Jezus. Wij bevelen u allen en ieder in het bijzonder, dit Goddelijk Hart vol liefde en genade aan, onzen soldaten, aan wie wij dag en nacht denken en voor wie wij dag en nacht onze gebeden opdragen; den weduwen en weezen van den krijg, voor wier hartewonden wij den balsem van den goddelijken troost afsmeeken; ons dierbaar vaderland, hetwelk onze harten in zulk een tijd met geheel bijzondere liefde en trouw zijn toegedaan.

O zwaard des Heeren, hoe lang nog wilt gij niet rusten? Ga in uw schede, wordt afgekoeld en wees werkeloos! Jezus, Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, erbarm U onzer en schenk ons den vrede! Heilige Maria, Moeder Gods, smeek voor ons aan Uwen Goddelijken Zoon vergiffenis, genade en vrede. Amen."

Een groot fabrikant te St. Gilles, die de eenige is, wiens fabriek gespaard is gebleven, verhaalde mij, dat men vóór den oorlog in Dendermonde en St. Gilles met hunne 16 000 inwoners geen armoede kende. „Dit was een der welvarendste steden van geheel Vlaanderen. Er was hier geen enkel arm mensch. Wij allen, hetzij wij meer, hetzij wij minder met aardsche goederen bedeeld waren, hadden ons brood en nu... komen honderden menschen bidden en smeeken, of hunne beurt nog niet gekomen is, dat zij hunne kinderen naar Holland kunnen zenden, want ze hebben er niets meer voor dan een beetje soep per dag." O, de nood moet toch wel tot het uiterste gestegen zijn, als een moeder, die vroeger in staat was haar kind ordelijk en net op te voeden, thans komt smeeken, om 't van haar weg te nemen en het toe te vertrouwen aan de zorgen van vreemde menschen in een ander land.

Nu kon ik ook pas begrijpen, waarom reeds in den vroegen ochtend tientallen van kinderen naar ons toe kwamen loopen met de vraag, of we uit Brussel soms wat brood hadden meegebracht. Ze hadden den trein afgewacht en gelet op de enkele vreemdelingen, die er zouden uitstappen.

Dat is het beeld van den hongersnood.

En even duidelijk teekent 't zich af op vele oudere bewoners, wier verouderde uitgemergelde gezichten u dadelijk antwoord geven op de vraag, die menigeen hunner uit schaamtegevoel zelf niet durft beantwoorden, maar die toch zoo duidelijk tot u doordringt: „Ik heb honger, schenk mij een bete broods, meer vraag ik u niet."

Ja, hongersnood heerscht er in Dendermonde. 't Is geen fantasie, het is de volle, volle werkelijkheid, zooals ik die met eigen oogen gezien heb, en ik dank God, dat ik als vertegenwoordiger van het „R K Huisvestings-Comité" in staat ben, in samenwerking met zoovele edelmoedige landgenooten, daar tenminste een weinig ellende te kunnen lenigen.

En wie is de oorzaak van al die ellende?

Als neutraal persoon antwoord ik: de oorlog, die diplomaten ons opdrongen en die 't volk niet gewild heeft; een valsche, van God zich afkeerende kultuur, die slechts schoon bleek zoolang het vernisje er op zat, maar die ontaardde in een wreedheid en een wilde razernij, toen de door de moderne twintigste eeuw ontbrande menschelijke hartstocht er dat dunne sieraad afwierp!

De „man in de straat van Dendermonde", oordeelt er echter anders over, hij zal u zeggen, „het is de Duitscher, die dat gedaan heeft." „Het is de Duts, die ons al die ellende, al die verwoesting bracht." Maar..... een meer ontwikkelde Belg, die ik in Dendermonde sprak, en die er slechts op den dag van den vreeselijken brand uit vertrokken was, deelde mij het volgende mede: „Dendermonde was een oude, gedeclasseerde vesting, d. w. z. een afgedankte vesting, die dus in dezen oorlog niet meer als zoodanig mocht gebruikt worden. Door den nood, en misschien ook door uiterste dapperheid gedrongen, gebruikte het Belgische leger als een verdedigingsplaats; er werden bij de wallen enkele loopgraven aangelegd, terwijl ook in de stad verdedigingswerken werden aangebracht; dat was — wij herkennen het zelf — van den bevelvoerenden generaal een taktische fout en gaf aanleiding tot een bombardement van Duitsche zijde, waarbij de Duitschers spoedig de overhand hadden, niettegenstaande wij hen er zeven keer uit verdreven. Ware het nu bij dat bombardement gebleven. Doch toen kwam de zware, al te zware straf. Den 4en September werd de geheele stad in brand gestoken en daags er na was Dendermonde niets meer dan een hoop vol puin. *De Voorhoede.*

Onze neutraliteit beoordeeld in den vreemde.

Een journalist van een onzer groote bladen, een persgesprek gevoerd hebbende met den heer Pichon, oud-minister van Buitenlandsche zaken te Parijs, eindigt zijn relaas aldus: „Ik mag mijn verslag over het onderhoud met den oud minister van buitenlandsche zaken niet besluiten zonder te vermelden, dat de heer Pichon zich met alle waardeering over Nederland uitliet en uitdrukkelijk verklaarde persoonlijk nooit aan de oprechte neutraliteit van Nederland getwijfeld te hebben."

Het Duitsche geïllustreerde tijdschrift „Alte und Neue Welt" bevat in zijn 1e helft van den jaargang 1914—'15 een afbeelding van Koningin Wilhelmina met het volgende bijschrift „Königin Wilhelmina von Holland, die ihr vom Waffenlärm umtostes Land mit energischer Hand durch ein streng neutrales Fahrwasser zu lenken weis" (Koningin Wilhelmina van Holland, die haar van wapengekletter omringd land met krachtige hand door een streng neutraal vaarwater weet te sturen).

De neutrale vlag.

LONDEN, 8 Febr. Passagiers van de „Lusitania," die hedenmorgen te Liverpool binnenkwamen, deelen mede, dat het schip ter hoogte van de Iersche kust een draadloos telegram ontving van de admiraliteit om de Amerikaansche vlag te hijschen. Onder deze vlag voeren zij daarop naar Liverpool.

CORRESPONDENTIE.

Sint Eustatius heeft gemeend ook wat te moeten doen tot hulp van het „Koninklijk Nationaal Steun Comité."

De Gezaghebber benoemde daarom eene commissie, bestaande uit den Voorzitter G. van Grol, de beide Landraden G. Groebe en F. Alussen den en beide Geestelijken M. Foyle en J. Krugers. Dezen besloten:

1o. den Heeren Ambtenaren te verzoeken eenige donatie te geven in eens, en iets van hun tractement iedere maand. Geen der H. H. Ambtenaren weigerden.

2o. Eene collecte te doen houden onder de opwoners, nadat het doel dier inzameling zou zijn uitgelegd en aangeprezen van de kansels der beide Gezindten. De opbrengst was f 222.67.

3o. Een Liefdadigheidsconcert te geven onder leiding der H. H. Geestelijken als Sub-commissie.

Er zijn solo's en duetten gezongen met orgelbegeleiding. Er zijn comediestukjes voorgedragen en tableaux vertoond over onze Neutraliteit in Holland. Ons pogen overtrof ver de verwachting. We hadden de grootste neutrale localiteit ter onzer beschikking, nl. de bovenverdieping van het Gouvernementshuis, maar die ruimte bleek toch veel te klein om alle nieuwsgierigen te gelijk te bevatten. De gereserveerde plaatsen moesten 50 ct. opbrengen, de overigen 25; maar in den loop van den dag werden alle plaatsen zonder uitzondering voor 50 ct. per stuk verkocht. Om aan de minder gegoeden ook gelegenheid te geven voor al dat moois hun 25 ct. bij te dragen, zagen we ons genoodzaakt onze Voorstelling, den volgenden avond te herhalen.

De gezamelijke opbrengst bedroeg f 100.

In den middag van den eersten Concert-avond kwam een Amerikaansch Jacht „The Wayfarer" eigenaar Alfred G. Vanderbilt, onze haven binnenvallen.

Toen vier leden van het gezelschap met een nat pak aan land waren gestapt, vernamen ze spoedig, dat er dien avond een Liefdadigheids-concert zou worden gehouden. Ten huize van den Gezaghebber betuigden ze hun leedwezen, dat ze er niet bij konden tegenwoordig zijn, omdat het hun te gevaarlijk scheen in 't donker naar hun Jacht terug te gaan. Wel hadden ze een stoombarcas, maar die kon hier niet aan den steiger komen. Als echte Amerikanen lieten ze een banknoot van $10 achter voor het goede Doel. Het geheele bedrag zal rechtstreeks naar Holland worden gezonden.

— We kunnen hier thans spreken over „de eerste locomotief." De tractor der Cultuurmaatschappij is den 12en Maart, gemonteerd en bestuurd door den Heer Mr. Wilde, van de baai, met eigen kracht naar de plaats der bestemming opgestoomd. Natuurlijk ontbrak het niet aan bewonderende toeschouwers.

Men schrijft ons van St. Martin:

Ook hier hebben we 't nationaal steuncomité gesteund. De brigade marechaussée gaf voor dit doel eenige avondvoorstellingen. En 't waren succes-avonden.

Voor dilletanten was hun spel onverbeterlijk.

Heb mijn oogen goed den kost gegeven, en zelden heb ik de St. Martijners zoo onbedaarlijk zien lachen als bij deez' gelegenheid.

De clowns clownden als geboren piassen, en acrobaten poseerden met zwellende borst en byceps in artistieke standen, en sprongen als kakkerlakken in en over, ja, bijna door mekaar.

Maar 't glanspunt van den avond was „Miss Lily in her superb role of Rope-dancer with her partner clown Little Pitch."

Dat was nu 'n echt degelijke, 'n up to date kunstprestatie, die nog in de grootste steden van Europa en Amerika succes zou hebben. Die Miss Lily en komiekeling Pitch zouden veel meer geld kunnen maken, vooral in de States, dan nu in hun eenzaam politiepostje.

Van harte hoop ik, dat de brigade de ons weer eens spoedig op zulk 'n genotvol avondje tracteeren zal.

Zoo iets heb je hier op 't monotoon St. Martin heusch hard noodig.

Berichten uit de Kolonie.

De Algemeene Biddag.

In alle kerken van ons eiland, zoowel in de buitendistricten als in de stad, was het Zondag een echte bededag. Daar is algemeen, veel en vurig gebeden voor het herstel van den Vrede. De H. Communies waren buitengewoon talrijk, die der kinderen algemeen. Het was een ontroerende plechtigheid, toen 's avonds in de opgepropte kerken het gebed des Pausen werd voorgebeden De eenheid des Geloofs kwam daarbij zoo treffend tot uiting.

Eenzelfde gebed over de geheele wereld!

Moge de zoozeer begeerde vrede nu spoedig komen.

De „Bologna."

Gisteren heeft de Gouverneur der Kolonie, vergezeld van zijn militairen adjudant en den Vertegenwoordiger der *Veloce* een bezoek gebracht aan Kapitein Poggi aan boord der *Bologna*, geankerd in Dayboi.

Landbouwkundige.

Gisteren is de definitieve benoeming tot Landbouwkundige eindelijk afgekomen. Wij wenschen den Heer G. B. Dussel geluk met dit succes.

Welkom!

Onze eerste groet geldt ditmaal den Gezagvoerder der *Prins Willem I*, Kapitein J. A. Egmond en zijn bemanning. We verheugen ons met hen, dat ze zonder ongelukken langs de mijnen en onderzeeërs hierheen zijn gekomen.

***

Commandant Appel heeft recht op een geheel bizonderen welkomsgroet. Hij is met onze Kolonie als samengegroeid en maakt er een integreerend deel van uit. Wij verheugen ons over de onderscheiding hem in Holland te beurt gevallen. ZExc. de Minister heeft hem persoonlijk ontvangen en hem gedetacheerd bij de havenpolitie, eerst in Amsterdam en later in Rotterdam. Zoo heeft de altijd ijverige Appel ook tijdens zijn rust en vacantie nog gewerkt in 't belang der Kolonie.

***

Met dezelfde Hollandsche boot is ook hier aangekomen de Heer Huizinga, Directeur van den Landbouw in West-Indië.

De aanleg op *Groot Kwartier* zal zijn volle goedkeuring wel wegdragen. Bij goede regenjaren kunnen daar prachtige demonstraties gehouden worden.

Eere wien eere toekomt.

De Brigadier S. Bogerd wordt met 1 April a. s. *eervol* ontheven van de verdere waarneming der functiën van commandant der brigade marechaussee.

Het was een heele aanpak zoo maar in eens op stel en sprong Commandant Appel op te volgen. Maar wij meenen hier openlijk te mogen getuigen, dat Brigadier Bogerd het er zeer goed heeft afgebracht tot algemeene tevredenheid van het Publiek.

Onzedelijk.

De heer Ed. S. Lansberg, lid van den Kol. Raad, in de vergadering van 11 Maart ll. wijzend op het groot percentage onechte geboorten onder de lagere klasse der bevolking, voegt hier aan toe:

„Men moet echter niet denken — ik haast me dit er bij te voegen — dat al die onechte geboorten op onzedelijkheid wijzen. Talrijk zijn zelfs de gevallen, dat man en vrouw buiten echt samen leven en hun kinderen zoo goed en zoo kwaad als het gaat groot brengen."

Hoe hebben we het nu!

Is samenleven van man en vrouw buiten echt niet meer onzedelijk?

Is het huwelijk dan niet meer de allernoodzakelijkste voorwaarde, om volgens de Wet het recht te verkrijgen tot samenleving?

Juist daarom worden kinderen, uit dergelijke samenleving geboren niet erkend en ONWETTIG genoemd.

Een samenleven buiten echt is tegen Goddelijke en menschelijke wet, en daarom hoogst onzedelijk.

Ponttarief.

Het nieuwe tarief voor de pontvoerders is hun verleden week door de Politie ter hand gesteld. Met het oog op het vreemdelingenverkeer werd het ook vertaald in 't Engelsch en in 't Spaansch. Dit is een uitstekende maatregel, daar de groote vrachten hoofdzakelijk van de vreemdelingen komen. Dezen kunnen zich thans vergewissen van de bij de Wet bepaalde tarieven. Het tarief, op vier verschillende uitslaande bladen gedrukt in 't Hollandsch, Papiamentsch, Engelsch en Spaansch, vormt een net boekje in lichtbruinen omslag.

Als de pontjesschippers 't nu maar netjes weten te houden, zoodat het een fatsoenlijk mensch kan worden aangeboden.

Verschillende middelen staan hun daartoe ten dienste. Ze kunnen het boekje steeds bewaren in een bus, blik, of kistje; ze kunnen het steken onder de zitplank, als ze eerst een plankje ter grootte van het boek op twee latjes er onder tegenaan spijkeren. Het beste echter is, als het tarief op een bord achter glas zichtbaar in de Pont wordt opgehangen. Dat is tevens een waarborg, dat we nu eens 'n tarief zullen hebben, waaraan men zich ook houdt.

De Zandzuiger.

De zoo gesmade Zandzuiger moet in eere worden hersteld. Hij heeft van de week zeer goed werk geleverd. Misschien dient hij niet voor het verbreeden en uitdiepen der haven, maar zal zeer zeker van dienst zijn om de haven op peil te houden. En dan zal de zandzuiger van blijvend nut wezen. Wanneer hij nu ook nog de haven van Aruba in orde helpt brengen, is ie z'n geld best waard.

Toekomstdroomen.

Naar aanleiding der beide Ontwerpen door den Gouverneur bij den Kol. Raad ingediend, vraagt men ons van verschillende zijden, of wij hier spoedig zulk een groote petroleumraffineerderij zullen hebben.

Ons antwoord is: Als het niet waarschijnlijk was, dat zulk een inrichting er komt, zou het Bestuur geen maatregelen behoeven te nemen om de oprichting daarvan te vergemakkelijken.

Er is dus met den Gouverneur over gesproken en na dit onderhoud stelde de Gouverneur verschillende faciliteiten voor om de komst te vergemakkelijken. Dit wijst op groote waarschijnlijkheid, maar duidt nog niet op volkomen zekerheid; anders zou de Mem. v. Toelichting meer positief op bepaalde gevallen doelen.

Of er reeds gronden zijn aangekocht, is ons niet bekend, wel dat er een recht van optie bestaat op een Plantage aan het Schottegat, en dat bij dit contract bepaald wordt van 1 Augustus a. s.

De onderneming schijnt van Nederland uit te gaan en over een groot kapitaal te beschikken.

Hier zou deze raffineerderij met toebehooren ± 2000 man noodig hebben.

Van harte hopen wij, dat onze droomen ditmaal uitkomen. Een groot-industrie zou een zegen zijn voor Curaçao, en aan vele handen werk geven. En dat is hier nog altijd te weinig.

Officiëele berichten.

Aan den heer G. B. Dussel is eervol ontslag verleend als onderwijzer 2de klasse bij het openbaar onderwijs op Curaçao, en hij is definitief benoemd tot landbouwkundige in de kolonie Curaçao.

De tijd. torenwachter op Klein-Curaçao Gustaaf Monsanto is definitief in die betrekking benoemd.

Aan den brievenbesteller alhier J. B. Sasso is tot verder herstel van gezondheid een nadere verlofsverlenging van veertien dagen verleend.

Aan den opzichter bij het Departement van Openbare Werken J. C. Groenendijk is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Ter vervanging van het met 1o. April 1915 af te treden lid van den Raad van Toezicht op de Koloniale Postpaarbank, den heer C F. Muskus, is als zoodanig benoemd de heer C. S. Gorsira JPEz.

De brievenbesteller 2de klasse alhier W. Schotborgh is geschorst; de hulpbrievenbesteller A. C. Heyzer is benoemd tot tijdelijk brievenbesteller 2e. klasse, en Jozef Hermans is benoemd tot tijdelijk hulpbrievenbesteller.

Aan den hulpbrievenbesteller G. N. Isenia is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als zoodanig, en Cornelis Mendez is benoemd tot tweeden hulpbrievenbesteller.

De Commandant der brigade marechaussee in deze kolonie J. Appel wordt met ingang van 1o. April a. s. in activiteit hersteld en de brigadier S. Bogerd eervol ontheven van de verdere waarneming der functien van commandant dier brigade.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Uriat Brown, Cortissoz, Correa & Co, 2, Daal & Co. 2, Emile Dore, F. de P. Meaño Rojas, Cleofina C. de Thomas p/e P. Dolorita H. de Fantyls, Avelino Escobar, José Andrés D. Gonzales, C. F. Gorsica, Andries Gouverneur, Dorotea Inkett, Maria La Cruz, Hipolito Leito, J. M. Maal, José Ma. Trecha, Tomas Mejia, Elisa Penso, Malteda Rodriguez, Aminta Schoonewolff p/e Francisca Danish, Aminta Schoonewolff p/e A. Kipp, José Eduardo Sotero.

Aangeteekende stukken: Joseph S. Joubert.

Drukwerken: Chapman & Maal 3, Julio Papa Escobar.

Ratten.

Gedurende de laatste 14 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 26 ratten.

Wie spoedig helpt, helpt dubbel.

De Vereeniging OOST EN WEST heeft zich ook dit jaar weder verdienstelijk gemaakt voor onze armen. Zij zond aan hare leden de volgende circulaire:

Nood, dringende nood, als gevolg van ongewone weersgesteldheid en de door den oorlog verwekte tijdsomstandigheden, heerscht in onze kolonie Curaçao. Zoo vindt men vermeld in de door de dagbladen verspreide circulaire van het op initiatief van den Minister van Koloniën ingesteld comité. Hare Majesteiten de Koningin en de Koningin-Moeder gingen reeds voor met het beschikbaar stellen van belangrijke bedragen. In herinnering aan de ondersteuning van de vereeniging „Oost en West" in 1908, toen Curaçao voornamelijk door de politieke verwikkelingen in Venezuela in groote moeielijkheid verkeerde en in 1912, toen in 't bijzonder de eilanden Aruba en Bonaire door rampen van hooger hand werden geteisterd en toen door de samenwerking met het „Algemeen Nederlandsch Verbond" een som werd bijeengebracht, waardoor de oogenblikkelijke nood geleenigd kon worden en tevens nog een fondsje beschikbaar bleef, uit hetwelk thans reeds dadelijk eenige geringe hulp kon worden verleend, heeft het Comité een beroep gedaan op de medewerking van „Oost en West." Laat ons dat niet beschamen. Wij weten het, hoe geheel spontaan door Oost- en West-Indië aanzienlijke sommen zijn bijeengebracht om Nederland bij te staan in de moeielijkheden, die het door den uitgebroken oorlog te wachten stond. En het comité herinnert er aan in de woorden:

„Terstond bewees de kolonie Curaçao, „zoodra de mare doordrong, dat in Nederland gebrek zou kunnen worden geleden, met daden hare gehechtheid aan het „Moederland. De bevolking dacht niet eerst „aan zich zelve, vroeg zich niet af of wel „licht ook voor haar een noodtoestand zou „ontstaan: uit eigen beweging bracht zij een „groote som bijeen om te dienen tot steun „der noodlijdenden in Nederland."

In dezen tijd van zich sterk ontwikkelend nationalisme en verscherpt gevoel van stamverwantschap, blijve men niet achter! Al worden er veel offers gevraagd en gebracht, laat ieder nog een penningske geven ter bestrijding van de ellende, waaronder de aan het Moederland zoo gehechte kolonie Curaçao thans gebukt gaat.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 26. Maart 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG........	—
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K,G.........................	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1ste kw.	„ 0.40
id. per KG. 2e kw.	„ 0.80
HUIDEN per K.G........................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G...........	„ 0.92
WOL per K.G..............................	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G...................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G..............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hippijapa) .	
Kwaliteit No, 1............per dozijn	„ 3.
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3,12½
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ „ 1 van 25 c.M. of minder f	

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van de Heeren RIVAS, FENSOHN & Co. nieuwe tijdtafels van de *Red D Line.*

Groote Manoeuvres.

Zaterdagmorgen om 7 uur verzamelden zich op de Handelskade een groote troepenmacht; soldaten en de Scherpschutters in de grijsgroene velduniformen werden ingescheept in een langen tros van sloepen achter de stoombarkas der Marine en verdwenen in de richting van 't Schottegat. Een half uur te voren waren reeds sloepen met officieren en kanonnen naar het gevechtsveld gebracht, dat ditmaal zou zijn op „Asiento." Berichten waren ingekomen dat de Marine zich aldaar in een sterke loopgraaf had verschanst. De manoeuvre zou zijn het nabootsen van gevechten, zooals die zich nu steeds op alle slagvelden van Europa voordoen.

De aanvallende colonne, geland aan den Juliana-werf en vandaar naar het Noorden oprukkende, stootte dan ook al spoedig op de voorposten van den vijand, die, al terugtrekkende zich verzamelde op een hoogte op ongeveer 150 M. gelegen voor de loopgraaf. Toen begon echter de artillerie een woordje mee te spreken, de infanterie bracht steeds meer menschen in het vuur, wist de heuvel met de bajonet te nemen, doch werd toen vanuit de loopgraaf, die van te voren reeds was gereed gemaakt, met zóó overstelpend vuur ontvangen, dat vooruitgaan niet mogelijk was. Ook toen was voor haar de tijd gekomen zich in den grond in te graven, doch de Commandant, overtuigd van de kracht van z'n troep, bracht alle reserves in voorste linie, deed de vuursnelheid der artillerie tot het uiterste opvoeren en nadat door een hevig snelvuur den vijand zooveel mogelijk afbreuk was gedaan en de loopgraaf overal bressen vertoonde, stortte de aanvaller zich met alle kracht op den vijand tot het signaal: „Manoeuvre geëindigd" allen tot staan bracht en in plaats van kogels en bajonetten de partijen elkaar een slok water en sigaren aanboden, hetgeen een van de toeschouwers het gezegde ontlokte: „Ging het in Europa ook maar zoo?"

De Manoeuvre was goed gelukt, had een goed beeld gegeven van den tegenwoordigen oorlog, en had doen zien, hoe uitstekend de Scherpschutters van dienst kunnen zijn, als Curaçao hun noodig mocht hebben en de vele belangstellenden (we zagen zelfs enkele jonge dames met 't Roode Kruis op den arm) zagen de soldaten en matrozen eens in hun werkelijke werk en oefening en zullen zeker met goed vertrouwen op hun verdedigers naar huis zijn teruggekeerd.

Een koele dronk wachtte den officieren op 't landhuis van „Asiento", alwaar de eigenaar, tevens Commandant van de Schutterij, den wensch uitsprak, dat spoedig ook zijn troepen in staat zouden zijn op een manoeuvre hun geoefendheid en goeden wil om zich voor Curaçao te geven, zouden kunnen toonen.

Buitenland.

Frankrijk en het Vaticaan.

„Had ik het u niet voorspeld?" vraagt Junius in de „Echo de Paris", aan wiens oordeel in Fransche regeeringskringen vaak bijzondere aandacht geschonken wordt.

„Had ik het u niet voorspeld? Het nieuwe pontificaat bestaat nog geen zes maanden en reeds richten zich tegen Benedictus XV dezelfde aanvallen, waaronder Pius X geleden heeft. Deze Pausen beoordeelaars verweten aan Pius, dat hij te godsdienstig was; aan Benedictus verwijten zij, dat hij te politiek is.

Toen Pius X de bewonderenswaardige encycliek „Pascendi" over het modernisme schreef, verweten onze luidjes hem, dat hij sprak. Thans vergeeft hun critiek Paus Benedictus niet, dat hij zwijgt. Merk op, dat zij vandaag niet beter ingelicht zijn dan gisteren. Toen Pius X besloot, de ketterij te verpletteren, wist Hij waarom en kende Hij de grootte van het gevaar. Wanneer Benedictus XV enkele veroordeelingen opschort, weest er dan maar zeker van, dat ook Hij weet waarom en dat Zijne terughoudendheid geen zwakheid is. Gemeenschappelijk Vader der geloovigen als Hij is, Hoofd van een Katholieken, dat wil zeggen algemeenen godsdienst, behoeven wij niet de pretedentie te hebben, om Zijne houding te regelen.

Laat ons Hem niet veroordeelen. Tot dezen regel moet men steeds terugkeeren, wanneer het gaat, om een souverein gezag.

Het is niet om dezen raad, hoe noodzakelijk ook, te herhalen, dat ik mij veroorloof eene toespeling te maken op de campagne, welke men opnieuw tegen het Vaticaan begint te voeren. Ik wil enkel uit deze campagne zelve een nieuw bewijs trekken voor de onmetelijke plaats, welke het Pausdom inneemt in de gebeurtenissen der wereld, zelfs tijdens de uren, waarin het brutale geweld alleen meester schijnt te zijn. Het eenvoudigste zinnetje, uitgesproken door dezen Koning zonder koninkrijk, verwekt aanstonds een gerucht, dat zelfs door het rumoer der kanonnen niet overstemd wordt.

Dat begrijpen nu wel alle volkeren, behalve het onze!

Het realistische Engeland heeft zich daarvan zoo goed rekenschap gegeven, dat het gedurende den oorlog een eigen woordvoerder heeft willen hebben te Rome.

Het is ongehoord, dat onze regeering dit voorwendsel niet heeft te baat genomen, zij het al niet om vaste betrekkingen te herstellen, die een te veel omvattende regeling veronderstellen van al te talrijke vraagstukken, dan toch minstens om daar iemand te hebben, wiens aanwezigheid alleen reeds den verwoeden arbeid onzer vijanden verlamt, want zij zetten dien arbeid voort met een gevolg, dat voor ons eene waarschuwing moest zijn.

Wat zal er gebeuren, wanneer het oogenblik der eindafrekening daar is en onze diplomatie komt te staan voor de beslissende oplossing van het Oostersche vraagstuk, zoo verward, leerde men ons, toen ik mijn carrière begon? (Gelijk men weet, treedt Junius dikwijls op als oud-diplomaat. Red.)

Dat vraagstuk was eenvoudig, wanneer men de huidige gegevens beziet. De religieuze conflicten maken het teerste element ervan uit.

Of gij dat wilt of niet, de Paus zal in deze crisis zulk een overwegende rol spelen, dat gij gedwongen zult zijn om met Hem te „praten."

Vindt dus een middel om dat onderhoud van nu af te beginnen. Het eenvoudig gezond verstand beveelt u dat. Toen het erom ging, ons crediet te beschermen, hebt gij niet geschroomd, de meest dictoriale maatregelen af te kondigen en door uw moratorium de depositobanken te machtigen, om ons het geld te weigeren, dat wij haar hadden toevertrouwd onder voorwaarde, van daarover altoos naar ons eigen welgevallen te kunnen beschikken. Niemand heeft zich verzet tegen een maatregel, dien gij in het algemeen belang noodig oordeeldet.

Daar, te Rome, is ook een maatregel te nemen in het algemeen belang.

Zoudt gij den moed niet hebben, om daartoe rustig te besluiten en aan degenen, die u daarover zouden berispen, te antwoorden: „Frankrijk had Katholieke aanspraken te formuleeren; wij zijn die gaan formuleeren te bestemder plaatse."

Dat zal een wijzere houding zijn dan de andere, die hierin bestaat: den Paus te ignoreeren en tegelijkertijd te vreezen, — dubbele dwaling.

In een land met een Katholieke hierarchie ignoreert men het hoofd dier hierarchie niet, — en men vreest een heilig priester, die ons reeds zoo vaak bewezen heeft, dat hij van ons houdt"......

Dit merkwaardig stuk, merkwaardig ook in verband met de debatten in onze Eerste Kamer, is te vinden in de „Echo de Paris" van 8 Februari.

De huidige positie van den H. Stoel.

Hierover schrijft Dr. P. M. Baumgarten in de „Alg. Rundschau" het volgende:

Benedictus XV stond, van 't eerste uur van zijn pontificaat af voor een der moeilijkste vraagstukken, die der curie in gemeenschap der menschen, kan worden gesteld: vader, leider, gids van allen te zijn en toch niemand te bevoorrechten, of — wat nog veel moeilijker is, niemand te benadeelen.

Slechts een ijzeren wil, een heldere kennis van den toestand, eene onderdrukking van alle persoonlijke opwellingen en neigingen, eene door God verlichte vastheid kon een zoo ongeloofelijk zwaar werk ondernemen en op gelukkige wijze doorvoeren. In het begin meenden eenige diplomaten, dat hunne opvatting de positie van den H. Stoel moest vaststellen en werden er allerlei eischen aan de curie gesteld, die met volmaakte kalmte, maar ook met grooten nadruk werden afgewezen.

Men mag heden wel zeggen, dat niemand meer twijfelt aan den ernstigen wil des Pausen om volkomen onzijdig te blijven en dat er maar weinige koppige menschen zijn, die niet openlijk erkennen, dat het den Paus ook volkomen gelukt is, zijn vast voornemen in de daad om te zetten.

Nadat het dus niemand, ondanks herhaalde en bijna gewelddadige pogingen, gelukt was, den Paus voor zich in beslag te nemen, begon een stormloop tegen den „Osservatore Romano", het blad, dat de H Stoel voor publicatie van mededeelingen van officiëelen of half officiëelen aard onderhoudt en gebruikt. Dit blad is wegens haar officiëel karakter noodzakelijk veroordeeld een der meest nuchtere bladen der wereld te zijn.

Dat is geen verwijt, maar eerder een verdienste, omdat daaruit blijkt, dat men met de grootste zelfbeheersching met opzet van alle dingen afziet, die ertoe zouden kunnen bijdragen het blad belangwekkend te maken.

De „Osservatore Romano" is het doelwit der scherpste aanvallen geworden, omdat hij zich niet ertoe wilde leenen, onware telegrammen, te publiceeren, die op de meest aperte wijze voor politieke doeleinden moesten dienen. Met allen nadruk moest het blad zich bij verschillende gelegenheden verweren, ofschoon het er zich bloot toe bepaalt, de officiëele berichten uit de verschillende hoofdkwartieren te publiceeren. Zakelijker kan toch een oorlogs-berichtgeverij niet zijn, zooals die van de „Osservatore Romano."

Nadat op dit gebied geen lauweren te behalen waren, poogden zekere kringen den H. Stoel langs de Katholieke pers van Italië schaakmat te zetten. Maar wat er ook gedaan is, het gelukte geenszins de curie uit haar vaste, in iedere richting onzijdige positie te verdringen. Men mag niet gelooven, dat dit een eenvoudige en gemakkelijke zaak is geweest. Integendeel: men had de grootste omzichtigheid en kracht noodig om zich tegen al de verdachtmakingen te verweren, die soms in een vorm waren gekleed, die 't moeilijk maakte volle rust en koelbloedigheid te bewaren.

Van deze toestanden kan men zich daarbuiten natuurlijk geen helder beeld vormen, omdat men de bijzonderheden niet kennen kan. Zoo veel zij er echter ter loops gezegd, dat de welbekende handigheid der Vaticaansche diplomatie in de laatste maanden op dit vol angels en voetklemmen liggend gebied groote triomfen heeft kunnen vieren.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Sept. 1913 t/m 28sten Febr. 1914 onder No. **275 K,** t/m No. **9090K,** zal plaats hebben op *Donderdag*, den **15n April** a.s., en volgende Donderdagen

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 22en Maart 1915.

De Voorzitter.

A. JESURUN.

1—13

HAVEN-NIEUWS.

VAN 20 MRT.—3 APRIL.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Prins Willem I	J A Egmond	24 Maart	Amsterdam	27 Maart	New-York
Philadelphia	H Hichborn	24 „	La Guayra	24 „	New-York
Merida	A Johanson	24 „	Maracaibo	25 „	Maracaibo
Oranje Nassau	A R Nyboer	22 „	New York	23 „	Amsterdam
Maracaibo	G W Goodman	27 „	New-York	27 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	29 „	Maracaibo	29 „	La Guayra
Merida	A Johanson	31 „	La Guayra	1 April	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	1 April	Maracaibo	1 „	New York
Caracas	Furst	1 „	New York	1 „	La Guayra
Nickerie	J P v d Borden	30 Maart	New York	31 Maart	Amsterdam
Pr der Nederl.	N C v Baaren	3 April	Amsterdam	4 April	New-York
Nemesis	Lindsay	24 Jan.	Galveston	?	?
Hermond	Kirsebone	13 Maart	Norfolk	21 Maart	Cuba
Waterus	Cushman	20 „	Pto Cabello	23 „	Colón
Pottenhan	Rand	20 „	Norfolk	?	Cuba
Savoia	G. Debarbieri	29 „	Génova	29 „	Colon
Alexandrian	Mc. Quaker	27 „	Liverpool	27 „	Liverpool

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Rosa Maria H	22 Maart	Aruba	*Tofa Am.*	20 Maart	Mobile
Carlota	22 „	Maracaibo	*Hirondelle H*	20 „	Maracaibo
Juan Luis H	22 „	Aruba	*Camia H*	20 „	Maracaibo
Pluma de Oro V	23 „	Vela Coro	*Meteor H*	22 „	Vela de Coro
Areo H	24 „	Maracaibo	*Nereida*	22 „	Maracaibo
Carmen Jozefa	25 „	Isl. Barlov.	*Rosa Maria H*	23 „	Aruba
Estelle H	26 „		*Juan Luis H*	23 „	Aruba
			Meteor H	23 „	Barbados